

Følge af Pristallets Nedgang, men ogsaa paa de Reduktioner, som de specielle Sparekommissioner har anbefalet, og da navnlig paa de ret betydelige Reduktioner med Hensyn til særlige Ydelser, som Loven om Tjenestetidsreglerne fastsatte. Jeg har altsaa ment, at da Tjenestemændene har maattet lide ikke ubetydelig Afgang i deres Indtægter i Løbet af det sidste Aar, var det naturligt at tage saa lempeligt paa dem som muligt, men jeg har ogsaa ment, at en Trediedel af Konjunkturtillæget, altsaa ca. 16 Millioner, var det mindste, Statskassen kunde nøjes med.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling, idet jeg vil lægge Hovedvægten paa hurtig. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om de Nedsættelser, som er en Følge af Konjunkturtillægets Nedsættelse, ved summariske Ændringsforslag kunde blive indført paa Finanslovsforslaget, saaledes som det har været Tilfældet med Hensyn til Dyrtidstillægets Nedsættelse. Det vil formentlig først kunne finde Sted her i Landstinget, men hvis Lovforslaget blev hurtigt vedtaget, kunde det jo ske under Forhandlingerne her.

Ejsing: Baade i og udenfor Rigsdagen tales der meget om at spare, men det er ikke altid saa nemt at faa Sparsommeligheden gennemført; den vil jo gerne komme til at gaa ud over en eller anden, og de Mennesker, den gaar ud over, synes selvfølgelig ikke derom. Men for øvrigt er denne Tale om Sparsommelighed ikke nogen ny Tale. Den har vi hørt i mange, mange Aar, og Rigsdagsmændene har vist faaet at høre Gang paa Gang mange Aar før nu, at herinde blev der ikke sparet. Nu kan det godt være, at Talen om Sparsommelighed er blevet noget stærkere efter den Højkonjunktur, vi har været inde under, og jeg skal indrømme, at der nok er nogen Grund til at tale lidt stærkere om Sparsommelighed og endnu mere Grund til at gennemføre Sparsommelighed. Det kan jo ikke nægtes, at vi er inde i en Nedgangsperiode, og at dette føles stærkt mange, mange Steder. Der er mange, som vil have ondt ved at klare sig økonomisk.

Det foreliggende Lovforslag er et Skridt i den rigtige Retning. Jeg er tilbøjelig til at mene ud fra mit Standpunkt, at man kunde være gaet lidt videre end her foreslaaet. Det er imidlertid ikke sket, og jeg agter heller ikke at stille Forslag om at gaa videre. Da vi indførte dette Konjunkturtillæg, havde Befolkningen lidt vanskeligt

ved at forstaa, hvad det var. Dyrtidstillæget var noget, man kunde forstaa, det var noget, der steg og faldt med Priserne, men hvad var Konjunkturtillæget? Man mente, at det vel var en anden Form for Dyrtidstillæg. Jeg antager, at adskillige af Rigsdagsmændene har haft noget Besvær med at forklare Befolkningen, hvad det var. Forklaringen er jo den, at Tjenestemændene var kommet bagefter under den almindelige Velstandsforøgelse, som man mente, Befolkningen havde haft, og at de nu ogsaa skulde have Andel i den; derfor kom dette Tillæg, og det havde den Fordel, blev der sagt, at Rigsdagen kunde ophæve det, saa snart Velstanden begyndte at dale igen. Dertil er der blevet sagt fra mange Sider, i alle Tilfælde har jeg hørt det adskillige Gange: Ja, lad os se, om I kan gøre det! Nu staar vi altsaa overfor dette, og det viser sig, at det dog ikke er saa ganske let at stryge det, som vi maaske havde tænkt, den Gang vi vedtog Loven. Allerede i Fjor var der adskillige, der krævede, at Konjunkturtillæget skulde fuldstændig forsvinde. Det skete ikke, og jeg tror, det var rigtigt; det vilde have været for tidligt, om vi havde ophævet det den Gang. Nu tror jeg, man kan sige med Sandhed, at Velstanden i al Almindelighed er stærkt paa Retur, og der er jo desværre ikke Udsigt til, at der bliver nogen Forbedring deri foreløbig. Det kræves derfor af mange, at Konjunkturtillæget burde forsvinde hurtigere end foreslaaet, og særlig har der været anket noget over, at man fastsætter det for et helt Aar. Man har ment, at et halvt Aar vilde være nok, naar Nedgangen er saa stærk, som den er; saa kunde man om et halvt Aar have overvejet, om der var Anledning til igen at gaa lidt længere ned. Men Lovforslaget fastsætter altsaa Konjunkturtillæget for et Aar, og jeg skal anbefale dette.

Nedsættelsen betyder for de laveste Lønninger, i alt Fald for dem, der har 1 500 Kr. i Løn, en Nedgang paa ca. 250 Kr., og for de højeste Lønninger vil den andrage godt 500 Kr. Det er jo ikke saa forfærdelig meget i Forhold til, hvad Priserne er dalet, men da det falder sammen med, at Dyrtidstillæget gaar ned med vistnok 540 Kr., vil det jo nok kunne mærkes af Tjenestemændene. Det er derfor forstaaeligt, at de ikke er saa ubetinget glade ved det. Men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at det er en Nedsættelse, som var forudsat og forudset, den Gang vi vedtog Lønningsloven, og jeg mener, at vi med Loven i Haand og under Hensyn til de Tider, vi lever i, kunde have forlangt lidt mere, og at vi i alle Til-